

Dosar nr. [•]

ROMÂNIA
JUDECĂTORIA SECTORUL 2 BUCUREȘTI
SECȚIA CIVILĂ

SENTINȚA CIVILĂ NR. [•]

Ședința publică din data de [•]

Instanța constituită din:

Președinte: [•]

Grefier: [•]

Pe rol se află pronunțarea asupra cauzei civile având ca obiect *acțiune în răspundere delictuală*, privind pe reclamanta [•] în contradictoriu cu pârâta [•]

Dezbaterile asupra fondului cauzei au avut loc în ședința publică din data de [•], fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când, instanța, pentru a da posibilitate părților să depună note scrise, a amânat pronunțarea la [•], când, în aceeași compunere, hotărăște următoarele:

INSTANȚA,

Deliberând asupra cauzei, constată următoarele:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorul 2 București sub nr. [•], la data de [•], astfel cum a fost precizată la data de [•], reclamanta [•] a solicitat obligarea pârâtei [•] la plata sumei de 115.000 euro, echivalentul în lei la cursul BNR afișat la data plății efective, reprezentând despăgubiri pentru prejudiciul moral cauzat în urma producerii accidentului rutier, a sumei de 1.428,9 lei pentru acoperirea prejudiciului material suferit, a penalităților de întârziere de 0,2% pe zi de întârziere, calculate din a 11-a zi de la data rămânerii definitive a hotărârii și până la achitarea efectivă a despăgubirilor materiale și morale, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea în fapt a acțiunii, a arătat că la data de [•], în jurul orei [•], a avut loc accidentul rutier în care a fost implicat autoturismul marca [•], cu nr. de înmatriculare [•], condus de [•]. Accidentul rutier s-a produs pe DN1 [•], în afara localității [•], pe sensul de mers din direcția [•] spre [•] și s-a soldat cu decesul conducătorului auto [•] și vătămarea corporală gravă a reclamantei, pasager pe locul din dreapta față al autoturismului, purtând centura de siguranță.

A învederat că, ulterior producerii accidentului, a fost transportată la Spitalul Județean de Urgență [•], unde i-au fost acordate îngrijiri medicale și a rămas internată timp de 4 zile, fiind transferată, ulterior, la Spitalul Județean de Urgență [•].

A precizat că a avut nevoie de o perioadă extrem de lungă de recuperare și, deși de la producerea accidentului și până în prezent au trecut aproape 3 ani, starea sa de sănătate nu se va reface niciodată în totalitate. În cei trei ani a fost internată în diverse spitale (Ploiești și București, de mai multe ori), a efectuat recuperare pe o perioadă totală de mai bine de un an, a fost nevoită să evite orice efort fizic și a fost supusă unui distress psihic și fizic îngrozitor.

A arătat că sunt îndeplinite în cauză condițiile răspunderii civile delictuale prevăzute de art. 1349 din Codul civil, prin fapta culpabilă a conducătorului auto născându-se în mod indubitabil prejudicii în sarcina sa.

De asemenea, angajarea răspunderii pentru prejudiciile cauzate în urma producerii accidentului rutier soldat cu vătămarea sa corporală se circumscrie și legislației specifice din materia asigurărilor, reprezentată de Legea nr.136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, în vigoare la data producerii accidentului rutier.

În probațiune, a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri, proba testimonială, mijloace materiale de probă și expertiza medico-legală.

Cererea de chemare în judecată este scutită de la plata taxei judiciare de timbru, conform art. 29 alin.1 lit.i din O.U.G. nr.80/2013

A solicitat judecarea cauzei în lipsă

La data de [•] pârâta [•] a formulat o cerere de *compinare* (f.92-95), prin care a solicitat admiterea capătului de cerere privind acordarea daunelor materiale în limita probațiunii și în strânsă legătură cu accidentul, admiterea în parte a capătului de cerere privind acordarea daunelor morale, reducerea sumei solicitate cu acest titlu și acordarea unei compensații într-un quantum just și echitabil, exonerarea de la plata cheltuielilor de judecată.

A învederat că legea specială aplicabilă, având în vedere data emiterii poliței RCA în baza căreia se solicită despăgubiri în prezenta cauză ([•]) este Legea nr.136/1995 privind asigurările și reasigurările în România care prevede în art. 69¹: “În România, asigurările și reasigurările sunt supuse dispozițiilor Codului civil și ale prezentei legi.” De asemenea, art. 69² al aceleiași legi prevede: “Comisia de Supraveghere a Asigurărilor adoptă norme obligatorii în aplicarea dispozițiilor Codului civil și ale prezentei legi.”

Norma de aplicare a Legii nr. 136/1995 în vigoare în speță a fost adoptată prin Ordinul Autorității de Supraveghere Financiară nr. 23/2014.

A solicitat a se avea în vedere că acordarea sumelor cu titlu de daune materiale este reglementată în cuprinsul art. 50 din Norma RCA nr. 14/2011, din care rezultă că asiguratorul suporta cheltuielile cu „tratamentul, cu spitalizarea, pentru recuperare, pentru proteze, pentru alimentație suplimentară, conform prescripțiilor medicale, probate cu documente justificative, și care nu sunt suportate din fondurile de asigurări sociale prevăzute de reglementările în vigoare” iar din interpretarea acestui text de lege rezultă că pentru a fi acordate aceste sume, trebuie îndeplinite cumulativ următoarele condiții: să existe o

prescripție medicală; să fie probate cheltuielile cu documente justificative; aceste cheltuieli să nu fie suportate din fondurile de asigurări sociale.

Repararea prejudiciului material fiind de strictă probațiune, nu doar în materia dreptului comun, dar și în textele speciale ce reglementează probațiunea prejudiciului material corespondent delictelor civile rutiere, pentru a nu se ajunge la o îmbogățire fără justă cauză și a nu se solicita sume care nu au corespondent în realitate, trebuie ca susținerile reclamantei să se coroboreze obligatoriu mijloace de probă nedubitative, instanța fiind legată de limita prejudicială probată neechivoc, fiindu-i oprit, la deliberare, procesul unei aproximări sau cuantificări subiective, fără corespondent în probatoriu.

A solicitat a se avea în vedere că în conformitate cu prevederile art. 309 din Codul de procedură civilă, în situația în care sumele depășesc 250 lei, dovada cu martori nu poate fi admisă. Astfel, reclamanta trebuie să facă dovada pretențiilor cu documente justificative care să ateste valoarea prejudiciului încercat de aceasta.

În acest sens, bonurile depuse de reclamantă în susținerea pretențiilor nu pot servi la dovedirea acestora întrucât acestea nu fac dovada persoanei care a achitat sumele înscrise, iar din aceasta perspectivă prejudiciul pretins de către reclamantă nu îndeplinește condiția de a fi personal.

Cu privire la daunele morale solicitate, deși cuantificarea prejudiciului moral nu este supusă unor criterii legale de determinare, daunele morale se stabilesc prin aprecierea consecințelor negative suferite de cel în cauză atât fizic cât și psihic, valorilor lezate și a măsurii în care acestea au fost lezate cât și a intensității cu care victima le-a perceput, etc.

Operațiunea de estimare a despăgubirilor, deși lăsată la aprecierea judecătorului, nu se poate face arbitrar, ci trebuie analizate în mod temeinic criteriile ce pot forma convingerea instanței asupra valorii compensației convenite.

Daunele morale, conform art. 50 alin. 1 litera f) din Norma nr. 14/2011, se acordă în conformitate cu legislația și jurisprudența din România, însă cum legislația nu cuprinde criterii concrete de evaluare a unor astfel de daune, cuantumul daunelor morale trebuie raportat atât la numărul de zile de îngrijiri medicale și traumele fizice suferite, cât și la nivelul de trai al părții vătămate înainte de accident dar și la nivelul de trai din România.

În speță, suma solicitată cu titlu de daune morale nu întrunește condiția rezonabilității în scopul preîntâmpinării incidenței îmbogățirii fără justă cauză. La data introducerii cererii de chemare în judecată suma solicitată de reclamanta nu are caracter cert, reprezentând o cuantificare subiectivă a acestuia.

Practica Curții Europene a Drepturilor Omului a relevat de la bun început că suferința morală a persoanei pretins prejudiciate nu trebuie să devină obiect oneros de tranzacție pur comercială și nici să transforme procesul obiectiv de desdăunare într-o afacere fără just temei, strict subiectivă, oportunistă și eminent profitabilă pentru cel păgubit. De cele mai multe

ori, în asemenea cazuri, granița dintre patrimonial și nepatrimonial este greu de perceput conducând adesea la hotărâri arbitrare cauzate de reprezentarea subiectivă și exagerată, pe care reclamanții o au asupra pagubei, conducând astfel la impulsivitatea acestora în a-și exacerba suferința reală ori imaginară în scopul sporirii șanselor de a fi despăgubiți.

Ceea ce trebuie în concret evaluat nu este prejudiciul ca atare, ci doar despăgubirea ce vine să compenseze acest prejudiciu și să aducă satisfacție de ordin moral celui prejudiciat. În acordarea daunelor morale, instanța trebuie să aibă în vedere și faptul că suma ce va fi acordată nu trebuie să reprezinte o sancțiune aplicată asigurătorului și nici nu trebuie văzută ca o sumă mică în comparație cu suma ce apare scrisă pe polița de asigurare RCA. Conceptul de poliță RCA a fost gândit și reprezintă o răspundere față de terțe persoane și nu o sursă de îmbogățire.

State cu venituri mult mai mari pe cap de locuitor și cu un produs intern brut pe cap de locuitor mult mai mare decât cel al României acordă despăgubiri în medie aproximativ egale cu media despăgubirilor acordate în România sau chiar mai mici, sau state precum Germania sau Danemarca exclud daunele morale în astfel de cazuri, având ca temei argumentul moral că nu este admisibil să îți probezi astfel de tragedie. Atunci când se cere o sumă foarte mare, trebuie să se țină seama de ceea ce este rezonabil, de ceea ce este obișnuit pentru reclamantă.

Suma solicitată de reclamantă depășește limita unei alinări a durerilor fizice și psihice și reprezintă un mijloc de îmbogățire pentru aceasta, fiind o sumă de natură a modifica în mod important nivelul de viață al unei persoane. Raportat la împrejurările speței, o statuare în echitate, care să asigure reparația morală (și nu una având exclusiv scop patrimonial) impune concluzia caracterului exorbitant al cuantumului despăgubirilor solicitate.

Înalta Curte a precizat că acordarea daunelor morale trebuie făcută într-un cuantum care să asigure doar repararea prejudiciului moral, fără a suplini daunele materiale, ținându-se cont de criteriile ante menționate, dar și de contextul economico social în care părțile vătămate prin nefericitul eveniment se află, pentru ca această despăgubire să nu constituie o îmbogățire fără just temei. (Decizia nr. 2129 din 30 mai 2013 pronunțată în recurs de Secția a II-a civilă a Înaltei Curți de Casație și Justiție având ca obiect daune morale).

În cuantificarea prejudiciului moral, aceste criterii sunt subordonate condiției aprecierii rezonabile, pe o bază echitabilă, corespunzătoare prejudiciului real și efectiv produs victimei (CSJ, Completul de 9 judecători, Decizia nr. 89 din 9 iunie 2003; ICCJ, Secția civilă, Decizia nr. 4790 din 18 noiembrie 2003).

A solicitat reducerea sumei solicitate cu titlu de daune morale și stabilirea unui cuantum just acestei compensații, apreciind că suma solicitată este excesivă în raport cu cuantumul despăgubirilor acordate pentru spețe similare în jurisprudență.

Evaluarea pecuniară a vieții și/sau sănătății unei persoane vătămate este imposibilă și imorală, dar se impune o determinare, după criteriile cât se poate de obiective, a compensațiilor bănești în măsură să aducă o alinare a suferinței produse.

Cu titlu de exemplu, în cauzele penale având ca obiect lovire și alte violențe, vătămare corporală săvârșită cu intenție, tentativă de omor sau chiar omor, unde de obicei nu există asigurător care "să plătească", quantumul sumelor solicitate de părțile civile, respectiv al sumelor acordate de instanțele de judecată cu titlu de despăgubiri sunt net inferioare celor solicitate în cauze în care există asigurător și care au de obicei ca obiect vătămare corporală din culpă sau ucidere din culpă cauzate în accidente rutiere.

A invocat în acest sens, dosarul nr. [•]/212/2010 al Curții de Apel Constanta – decizia penală nr. 950/P/2011 – instanța de control judiciar reduce quantumul daunelor morale acordate părții vătămate ce a necesitat pentru îngrijire și vindecare circa 6 luni de zile de la suma de 25.000 lei la suma de 15.000 lei; dosar nr. [•]/306/2016 al Judecătorei Sibiu - instanța acordă părții vătămate suma de 35.000 lei cu titlu de daune morale pentru un număr de 70-75 zile de îngrijiri medicale, soluția fiind definitivă; dosar penal nr. [•]/233/2014 – Curtea de Apel Galați acordă suma de 85.000 lei părții vătămate ce a necesitat pentru îngrijire și vindecare un număr de 75-80 zile și cămăra leziunilor i-au pus viața în pericol – decizia penală nr. [•]/07.10.2015; dosar penal [•]* - Curtea de Apel Galați menține suma de 100.000 lei acordată părții vătămate care a necesitat un număr de 200 - 220 zile îngrijiri medicale, cu punerea vieții în pericol și având ca urmare o deficiență funcțională gravă cu gradul I de invaliditate cu asistent personal; dosar nr. [•]/245/2012 al Judecătorei Iași (vătămare corporală din culpă – 190 zile de îngrijiri medicale) – instanța acordă suma de 20.000 lei cu titlu de daune morale – sentință rămasă definitivă; dosar nr. [•] pe rolul Judecătorei Însurăței (vătămare corporală din culpă – 90/100 zile de îngrijiri medicale) – instanța de fond a acordat suma de 20.000 lei – sentință definitivă.

Raportat și la aspectele menționate anterior privind quantumul daunelor morale acordate în cauze similare, a arătat că suma de 40.000 Euro nu ar reprezenta o reparare justă a suferinței resimțită de partea vătămată, ci o adevărată îmbogățire cu "justă" cauză - cauza justă rezultând doar din calitatea de asigurător a subscrisei, din solvabilitatea asigurătorului și din temeiurile legale aplicabile, și nu din niște criterii obiective de stabilire a despăgubirilor.

Pe de altă parte, a solicitat a se avea în vedere și prev. art. 14 din CEDO, potrivit căroră "exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție trebuie să fie asigurată fără nici o deosebire, în special, pe (...) orice alte opinii, origine națională sau socială, avere (...)", prevederi care trebuie aplicate și în raporturile societate de asigurare/parte vătămată în ceea ce privește despăgubirile cu caracter moral solicitate.

Chiar dacă stabilirea daunelor morale, precum și cuantumul acestora, este atributul exclusiv al instanței, aceasta trebuie să aibă la bază probe materiale din lumea obiectivă, în măsură să circumstanțieze cazul dedus judecății.

În final, a arătat că Înalta Curte de Casație și Justiție a hotărât că la stabilirea existenței prejudiciului moral, definit în doctrina dreptului și în jurisprudență ca orice atingere adusă uneia dintre prerogativele care constituie atributul personalității umane și care se manifestă prin suferința fizică sau morală, pe care le resimte victima, trebuie avute în vedere caracterul și importanța valorilor nepatrimoniale lezate, situația personală a victimei, ținând cont de mediul social din care victima face parte, educația, cultura, standardul de moralitate, personalitatea și psihologia victimei, circumstanțele săvârșirii faptei, statutul social, etc.

În ceea ce privește capătul de cerere privind obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată, a solicitat respingerea cererii, cu aplicarea prevederilor art. 454 din Codul de procedură civilă, urmând a se constata că prealabil pornirii procesului nu a fost pusă în întârziere de către reclamantă și nici nu se află în drept în întârziere.

În subsidiar, a solicitat aplicarea art. 453 alin. 2 din Codul de procedură civilă, cheltuielile urmând a fi acordate proporțional cu timpul procesuale și în raport de natura serviciilor prestate, de timpul alocat în vederea soluționării demersurilor pentru soluționarea cauzei, apreciindu-le raportat la complexitatea cauzei, la munca îndeplinită pe parcursul procesului, la întregul probatoriu administrat în cauză. De asemenea, a solicitat aplicarea art. 451 alin. 2 din Codul de procedură civilă, în sensul reducerii onorariului de avocat în raport de valoarea pricinii, munca îndeplinită de acesta, numărul termenelor de judecată, având în vedere și jurisprudența CEDO care arată că „acestea urmează a fi recuperate de partea care a câștigat procesul, numai în măsura în care constituie cheltuieli necesare, care au fost în mod real făcute, în limita unui cuantum rezonabil”.

În probațiune, a solicitat încuviințarea probei cu înscrișuri și interogatoriul reclamantei.

În drept, a invocat prevederile art. 205-208 din Codul de procedură civilă, Legea nr.136/1995, art. 2199 și urm. din Codul civil, Ordinul ASF nr. 23/2014.

Reclamanta a formulat *răspuns la întâmpinare* la data de [•] (f.101-104) prin care a solicitat respingerea apărărilor formulate de pârâtă, arătând, în esență, că cuantumul despăgubirilor pentru prejudiciul cauzat de daune morale este just, suficient și nicidecum exagerat și nu se poate rezuma la o valoare medie stabilită jurisprudențial, prejudiciul material este probat prin bonurile fiscale atașate cererii de chemare în judecată ce evidențiază cu cheltuieli cu medicamente în perioada [•] în cuantum total de 1.428,9 lei.

Cu privire la cheltuielile de judecată, dreptul de a solicita aceste cheltuieli este prevăzut în art. 10 alin.2 din Legea nr.132/2017 și nu este condiționat de înaintarea unei cereri de despăgubire.

În cauză au fost administrate proba cu înscrisuri, proba testimonială în cadrul căreia au fost ascultați martorii [•] și [•], declarațiile consemnate în scris fiind atașate la filele 228-229 dosar, interogatoriul reclamantei, răspunsurile consemnate în scris fiind atașate la fila 227 dosar și proba cu expertiză medico-legală, raportul de expertiză medico-legală nr. 2799/E/25.10.2019 efectuat de Serviciul Județean de Medicină Legală B_____ fiind depus la data de 14.11.2019 la filele 112-114 dosar și mijloace materială de probă constând în planșe foto.

Analizând materialul probator administrat în cauză, instanța reține următoarele:

În fapt, prin ordonanța de începere a urmăririi penale din [•] s-a dispus începerea urmăririi penale privind săvârșirea infracțiunilor de ucidere din culpă și vătămare corporală din culpă, prevăzute de art. 192 Cod penal și art. 196 Cod penal, constând în aceea că la data de [•] numitul [•] a condus autoturismul marca [•] cu nr. de înmatriculare [•], pe sensul de mers [•] către [•] și, la km. [•], a provocat un accident de circulație rezultând decesul său și vătămarea corporală a numitei [•], pasager în autoturism.

Din procesul-verbal de cercetare în fața [•] întocmit în dosarul penal nr. [•] al Parchetului de pe lângă Judecătoria [•] s-a reținut că accidentul s-a produs pe un sector de drum în curbă la stânga având montate indicatoare rutiere cu panouri succesive pentru curbe deosebit de periculoase, rampă, având două benzi de circulație pe sensul de mers [•] către [•] și o bandă de circulație pe celălalt sens de mers, în condiții de ploaie torențială, carosabil acoperit cu apă, cer noros, autoturismul fiind identificat în afara sensului de deplasare [•] către [•], la o diferență de nivel de 12,70m, poziționat perpendicular față de axul drumului, orientat cu fața către râul [•], având partea lateral dreapta față și partea lateral stânga spate fixate în câte un arbore fiecare, compartimentul motor se afla suspendat la un metru față de pământ, iar în proximitatea acestuia au fost găsiți 5 separatori din beton și 5 separatori din material plastic care delimitau benzile de circulație.

Conducătorul autoturismului, [•], a fost transportat la Spitalul Județean de Urgență [•], unde, la orele [•], a decedat din cauza vătămarilor corporale.

Reclamanta [•], pasageră în autoturismul marca [•], a fost transportată cu ambulanța la Spitalul Județean de Urgență [•], unde i s-a stabilit diagnosticul *policontuzionat prin accident rutier, traumatism cranio cerebral grav, comă GCS 6 (M4, O1, V1), hematom intracerebral drept, hematom subdural stâng, multiple traiecte de fractură la nivel craniu, traumatism toracic cu fracturi costale, cu deplasare arcuri costale 8, 9*.

Din declarația martorului ocular [•], declarație dată la data de [•] în fața organelor de cercetare penală, martor care se deplasa cu autoturismul cu nr. de înmatriculare [•] pe DN1

în spatele autoturismul marca [•] condus de [•], acesta din urmă a pierdut controlul asupra direcției de deplasare, a derapat, a intrat pe sensul opus de mers, lovind parapeții din plastic și beton și căzând în gol, în prăpastie, fără să fi fost șicanat sau acroșat de vreun alt autoturism.

La data producerii accidentului rutier, autoturismul marca [•] cu nr. de înmatriculare [•], proprietatea [•], era asigurat pentru răspundere civilă obligatorie la pârâta [•], conform poliței [•] nr. [•].

Prin ordonanța din [•] emisă în dosarul nr. [•] de Parchetul de pe lângă Judecătoria [•] s-a dispus clasarea cauzei pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă față de numitul [•], în ceea ce privește decesul său, întrucât fapta nu este prevăzută de legea penală, fiind vorba despre o autoaccidentare și clasarea cauzei pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală din culpă, prevăzută și pedepsită de art. 196 alin.2 și 3 din Codul penal față de numitul [•], în ceea ce privește victima [•], întrucât a intervenit decesul făptuitorului.

Cu privire la leziunile traumatice suferite de reclamantă în urma accidentului rutier, instanța reține că aceasta a fost internată în perioada [•] la Spitalul Județean de Urgență [•], de unde a fost transferată la Spitalul Clinic Județean de Urgență [•], în perioada [•], unde a fost reinternată în perioadele [•], [•] în vederea efectuării de investigații medicale și tratamente pentru recuperare posttraumatică.

Pentru supravegherea medicală și continuarea tratamentului în vederea recuperării posttraumatice, reclamanta a urmat un program zilnic de recuperare la [•] în perioada [•], pe parcursul căruia evoluția medicală post-antibioterapie a reclamantei a necesitat internarea medicală la Spitalul [•], în perioada [•].

De asemenea, în vederea recuperării și tratamentului afecțiunilor medicale de care suferă, reclamanta a fost internată în perioadele [•] și [•] la Institutul N[•].

Conform raportului de expertiză medico-legală nr. [•], având în vedere gravitatea inițială a leziunilor traumatice suferite și a complicațiilor apărute în evoluția lor – pareză nerv VII periferică dreaptă, enterocolită acută postantibioterapie, pneumonie cu pleurezie dreaptă, tromboză venoasă femurală bilateral cu trombi intraventricular drept și tromboză aorto-pulmonară bilateral, cu infarct pulmonar lob superior drept și legătura de cauzalitate între acestea și accidentul rutier din data de [•], s-a concluzionat că reclamanta a necesitat 180 zile de îngrijiri medicale.

Totodată, s-a reținut leziunile traumatice suferite – hematom subdural, hemoragie subarahnoidiană, hematom intraparenchimatous cerebral, contuzie cerebrală gravă, fracturi multiple de boltă și bază craniană, fracturi costale stângi, **i-au pus reclamantei viața în primejdie, însă nu a rămas cu infirmități posttraumatice ori cu prejudiciu estetic grav și permanent.**

De asemenea, a fost identificată și evidențiată patologia asociată a reclamantei, fără legătură de cauzalitate cu evenimentul traumatic din data de [•], respectiv afecțiunile coloanei vertebrale lombosacrate, afecțiunile degenerative ale articulațiilor șoldului și genunchilor, vene varicoase ale extremităților inferioare, insuficiență tricuspidiană, degenerescență grăsoasă a ficatului, insuficiență renală cronică, gastrită, blefarită cronică ambii ochi, cataractă incipientă, hipertensiune arterială esențială.

În drept, potrivit art. 1349 din Codul civil, orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le impune și să nu aducă atingere, prin acțiunile ori inacțiunile sale, drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane. Cel care, având discernământ, încalcă această îndatorire răspunde pentru toate prejudiciile cauzate, fiind obligat să le repare integral.

În conformitate cu prevederile art. 1357 din Codul civil, cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat să îl repare, iar autorul prejudiciului răspunde pentru cea mai ușoară culpă.

Prin urmare, din cuprinsul prevederilor legale menționate mai sus reiese că pentru angajarea răspunderii civile delictuale, ca sancțiune civilă cu caracter reparator, ce ia naștere din momentul în care cu intenție, din neglijență sau din imprudență s-a comis o faptă care a cauzat un prejudiciu material și/sau moral altei persoane, este necesară întrunirea a patru condiții, respectiv existența unei fapte ilicite, existența unui prejudiciu material și/sau moral, existența unui raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu și existența vinovăției celui care a cauzat prejudiciul.

Prima condiție pentru angajarea răspunderii delictuale pentru fapta proprie presupune comiterea unei fapte ilicite, care constă în acțiunea ori inacțiunea prin care, încălcându-se normele de drept obiectiv, sunt cauzate prejudicii dreptului subiectiv sau chiar interesului ce aparține unei persoane.

Procesul-verbal de cercetare la fața locului din data de [•] și declarația martorului [•] în dosarul penal nr. [•] probează existența faptei ilicite constând în aceea că conducătorul auto al autoturismului asigurat RCA la pârâtă, [•], nu a adaptat viteza la condițiile de drum și a cauzat prin aceasta un accident rutier soldat cu decesul său și cu vătămarea corporală gravă a reclamantei.

Din raportului de expertiză medico-legală nr. [•] rezultă că leziunile traumatice cauzate reclamant ei ca urmare a faptei ilicite au necesitat 180 de zile de îngrijiri medicale, au pus în pericol viața reclamantei, fără însă să cauzeze infirmități posttraumatice ori prejudicii estetice grave și permanente.

În privința vinovăției autorului faptei ilicite, instanța reține că [•] a săvârșit fapta ilicită în condițiile culpei cu prevedere prevăzute de art. 16 alin. 3 teza I-a din Codul civil,

având în vedere că acesta nu a respectat regulile de circulație referitoare la limitarea vitezei de circulație și la adaptarea acesteia la condițiile de drum.

Între fapta ilicită săvârșită și suferințele fizice și psihice suportate de reclamantă există un raport de cauzalitate direct și evident, dat fiind faptul că urmare a acțiunii acestuia s-a provocat un prejudiciu pentru reclamantă.

Cu privire la persoana ținută la repararea prejudiciului încercat de reclamantă, sunt incidente dispozițiile art. 1 alin.1 din Norma ASF nr.23/2014 în vigoare la data producerii evenimentului rutier, care prevăd că, în conformitate cu prevederile art. 49 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, cu modificările și completările ulterioare, asigurătorii care practică asigurarea obligatorie de răspundere civilă a vehiculelor pe teritoriul României acordă despăgubiri pentru prejudiciile produse prin accidente de vehicule, de care asigurații răspund delictual față de terțe persoane.

Conform art. 26 alin.1 din același act normativ, asigurătorul RCA are obligația de a despăgubi partea prejudiciată pentru prejudiciile suferite în urma accidentului produs prin intermediul vehiculului asigurat, potrivit pretențiilor formulate în cererea de despăgubire, dovedite prin orice mijloc de probă. Fără a se depăși limitele de despăgubire prevăzute în contractul de asigurare RCA, în condițiile în care evenimentul asigurat s-a produs în perioada de valabilitate a poliței de asigurare RCA se acordă despăgubiri în formă bănească pentru: a) vătămări corporale sau deces, inclusiv pentru prejudicii fără caracter patrimonial; b) pagube materiale; (...); d) cheltuieli de judecată efectuate de către persoana păgubită.

Totodată, dispozițiile art. 50 prevăd că la stabilirea despăgubirilor în cazul vătămării corporale sau al decesului unor persoane se au în vedere în caz de vătămare corporală, între altele, și daunele morale, în conformitate cu legislația și jurisprudența din România.

Fiind necontestat în speță, din probele administrate, că reclamant a suferit traumele și leziunile consemnate în actele medicale și medico-legale și relatate de martorii ascultați în cauză, fiind dovedită existența faptei ilicite și culpa conducătorului autoturismului pentru care pârâta este ținut să răspundă, instanța reține îndeplinirea în cauză a condițiilor răspunderii civile prevăzute de art. 1349 și art. 1357 din Codul civil sub aspectul faptei ilicite, a prejudiciului, legăturii de cauzalitate între faptă și prejudiciu și a vinovăției autorului faptei ilicite, nefiind incidentă vreuna din cauzele exoneratoare de răspundere civilă.

La aprecierea pretenției constând în daune morale, instanța va avea în vedere că, deși reclamanta avea la data producerii accidentului vârsta de 71 ani, aceasta avea un stil de viață activ, călătorea frecvent în străinătate, avea deplină autonomie funcțională, capacitate de autoîngrijire și de deplasare, accidentul rutier punând-o nu doar în imposibilitatea de a-și mai relua vreodată stilul de viață anterior, ci și într-un raport de dependență fizică totală de îngrijirea acordată de terțe persoane, prin imposibilitatea de autoîngrijire, fiindu-i necesară și în prezent asistarea la activități zilnice ce implică un minim efort fizic, astfel cum rezultă

din declarațiile martorilor audiați în cauză. Pe lângă suferința și durerea resimțite ca urmare a traumatismelor lor suferite și a modificării tuturor coordonatelor vieții cotidiene, instanța reține că victima accidentului a fost spitalizată timp de aproximativ 3 luni ulterior accidentului, iar timp de 6 luni a suportat consecințele nefaste în plan fizic, social și emoțional ale faptei ilicite și culpabile cauzatoare de prejudicii.

Aceste suferințe s-au repercutat asupra drepturilor victimei la integritate corporală și sănătate fizică și psihică, la dreptul de a desfășura activități sociale, familiale și de agrement potrivit aptitudinilor fizice, cognitive și afective corespunzătoare vârstei sale și preocupărilor pe care le avea reclamanta înainte de accidentul rutier, astfel cum au fost dovedite de martorii ascultați în cauză și planșele foto anterioare și ulterioare accidentului.

Atingerea acestor drepturi a cauzat titularului lor un prejudiciu moral a cărui dezdăunare se realizează prin acordarea cu titlu de compensație a suferințelor încercate, în măsură să ofere persoanei prejudiciate, în mod justificat, o satisfacție pecuniară, astfel încât încălcarea dreptului titularului să nu rămână în afara protecției juridice a drepturilor lezate.

Cu privire la daunele morale, dată fiind natura prejudiciului care le generează, instanța reține că nu există criterii precise pentru cuantificarea lor, respectiv că problema stabilirii despăgubirilor morale nu trebuie privită ca o cuantificare economică a unor drepturi și valori nepatrimoniale, cum este, în specie, suferința psihică încercată de reclamantă, ci ca o evaluare complexă a aspectelor în care vătămările produse se exteriorizează.

Deși stabilirea cuantumului despăgubirilor echivalente unui prejudiciu nepatrimonial include o doză de aproximare, instanța trebuie să aibă în vedere o serie de criterii, cum ar fi: consecințele negative suferite de cel în cauză pe plan fizic și psihic, importanța valorilor morale lezate, măsura în care au fost lezate aceste valori și intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării, măsura în care i-a fost afectată situația familială, profesională și socială.

Totodată, instanța trebuie să stabilească un anumit echilibru între prejudiciul moral suferit și despăgubirile acordate, în măsură să permită celui prejudiciat anumite avantaje care să atenueze suferințele morale, fără a se ajunge însă în situația îmbogățirii fără just temei.

Principiul ce se degajă din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materia daunelor morale, pe care instanțele naționale sunt obligate să îl aplice, este acela al statuării în echitate asupra despăgubirii acordate victimei, în raport de circumstanțele particulare ale fiecărui caz în parte. De asemenea, conform aceleiași jurisprudențe, despăgubirile acordate trebuie să păstreze un raport rezonabil de proporționalitate cu dauna suferită, sens în care a fost consacrat principiul proporționalității daunei cu despăgubirea acordată.

Suma de bani acordată cu titlu de daune morale nu trebuie să devină o sursă de îmbogățire pentru victimă, dar nici să aibă numai un caracter pur simbolic, ci ea trebuie să reprezinte doar atât cât este necesar pentru a-i ușura ori compensa, în măsura posibilă, suferințele pe care le-a îndurat.

În speță, la stabilirea întinderii despăgubirii acordate, instanța se va raporta, în principal, la consecințele suportate de reclamantă urmare a accidentului rutier produs la data de [•], care i-a produs leziuni traumatice ce au necesitat 180 zile de îngrijiri medicale, i-au pus în pericol viața, cu consecința restrângerii semnificative a vieții sociale și dependenței exclusive pentru o perioadă lungă de timp de îngrijirea unor terțe persoane. De asemenea, instanța are în vedere intensitatea cu care au fost percepute de reclamantă consecințele vătămării, măsura în care i-a fost afectată situația familială, profesională și socială, reflectată și în împrejurarea că reclamanta nu își amintește nici în prezent nimic despre accidentul rutier, astfel cum a arătat martorul [•].

Având în vedere considerentele din precedent, instanța apreciază că o despăgubire în cuantum de 60.000 euro pentru daunele morale suferite este de natură să asigure o satisfacție echitabilă, iar pe de altă parte nu le detrușează la scopul și finalitatea prevăzute de lege și nu constituie astfel un folos material în sine, făcând justificare cauzală în prejudiciul suferit și consecințele acestuia, păstrând un raport rezonabil de proporționalitate cu dauna suferită, în scopul asigurării unei juste compensații a suferințelor pe care reclamanta le-a îndurat, urmând a respinge cererea principală, pentru restul pretențiilor precizate.

Cu privire la despăgubirile materiale pretinse prin acțiune, având în vedere bonurile fiscale depuse la filele 45-46 lei din care rezultă achiziționarea tratamentului medicamentos prescris reclamantei prin scrisorile medicale anexate cererii, perioada efectuării acestor cheltuieli, respectiv [•], faptul că bonurile fiscale nu sunt utilizate în scopuri care să impună obligatoriu înscrierea identității/CIF-ului cumpărătorului pe bonul emis de aparatul de marcat fiscal, instanța apreciază că se poate reține prezumția simplă că aceste cheltuieli au fost efectuate de reclamantă în scopul ameliorării stării de sănătate în strângă legătură cauză cu accidentul rutier a cărui victimă a fost, iar o astfel de prezumție nu eludează interdicțiile art. 309 din Codul de procedură civilă, nefiind vorba de un act juridic cu o valoare mai mare de 250 lei, ci despre faptul vecin și conex că o cheltuială (al cărui cuantum a fost dovedit prin înscrișuri) a fost efectuată pentru ameliorarea stării de sănătate în legătură cu faptul generator de drepturi (vătămarea cauzată prin accident).

Prin urmare, în temeiul art. 50 din Norma nr.23/2014 și a dispozițiilor art. 1349, 1385 alin.1, 1387 alin.1 din Codul civil, reclamanta este îndreptățită și la primirea unei despăgubiri civile în cuantum de 1.428,9 lei care să reprezinte o reparație a prejudiciului material încercat

prin cheltuielile efectuate cu achiziționarea medicamentelor necesare în vederea restabilirii stării de sănătate, pentru diferența necompensată din prețul acestora.

În privința penalităților de întârziere pentru daunele acordate, instanța va avea în vedere că legea nu prevede obligația asigurătorului de a plăti daunele morale solicitate de către persoana vătămată în urma producerii unui accident de circulație, la nivelul pretențiilor acesteia și la momentul solicitării lor. În situația în care între asigurător și persoana vătămată nu se încheie o tranzacție prin care să se stabilească, prin acordul de voințe al părților, o sumă certă, cu titlu de despăgubire, în vederea acoperii reparării prejudiciului produs, nu se poate considera că asigurătorul nu și-a îndeplinit obligația de a plăti despăgubirile cuvenite persoanei vătămate.

În această situație, cuantificarea prejudiciului moral și material va fi realizată de instanța de judecată, prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești, până la acest moment despăgubirea neavând caracter cert, lichid și exigibil, astfel încât să fie purtătoare de penalități de întârziere.

Sanctiunea penalității de întârziere pentru neplata daunelor morale, evaluate și acordate de instanță, nu poate decât să urmeze unei hotărâri judecătorești definitive, deoarece penalitatea însăși reprezintă un accesoriu al debitului principal stabilit cu titlu de despăgubire, prin aceeași hotărâre judecătorească.

În consecință, având în vedere dispozițiile art. 37 alin. 4 din Norma nr.23/2014, potrivit cărora despăgubirea se plătește de către asigurătorul RCA în maximum 10 zile de la data la care asigurătorul a primit o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la suma de despăgubire pe care este obligat să o plătească, **va obliga pârâta la plata penalităților de întârziere în cuantum de 0,2 % pe zi de întârziere, calculate la suma de 60.000 euro și 1428,9 lei reprezentând debit principal începând cu a 11-a zi de la data rămânerii definitive a hotărârii și până la data achitării efective a acestor sume.**

De asemenea, față de soluția pronunțată în cauză și cheltuielile de judecată necesare, proporționale și dovedite în cauză de reclamantă, în temeiul art. 453 alin.1 din Codul de procedură civilă, va obliga pârâta și la plata onorariului de avocat în cuantum de 4.760 lei, al cărui cuantum, prin raportare la valoarea cauzei și la activitatea efectiv desfășurată de avocat, constând în redactarea acțiunii și a răspunsului la întâmpinare, reprezentarea ori asistarea reclamantei la cele două termene de judecată acordate în cauză, multiplicarea și depunerea la dosarul cauzei a dosarului penal, participarea la administrarea probatoriului, luarea cuvântului în dezbateri și formularea concluziilor scrise nu este vădit disproporționată, astfel cum prevede art. 451 alin.2 din Codul de procedură civilă, pentru a fi cenzurată de instanța de judecată.

Totodată nu poate fi reținută nici apărarea pârâtei în sensul incidenței art. 454 din Codul de procedură civilă privind exonerarea pârâtei de la plata cheltuielilor de judecată, din

întâmpinarea depusă în cauză, prin care pârâta și-a exprimat poziția procesuală cu privire la cererea reclamantei, nerezultând achiesarea totală la pretențiile reclamantei, ci doar recunoașterea condiționată a dreptului de desdăunare a acesteia, împrejurări care nu înlătură culpa procesuală a pârâtei.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Admite în parte acțiunea precizată de reclamanta [•], CNP [•], domiciliată în [•], [•], cu domiciliul procesual ales la avocat Lospa Cristian Paul în București, [•] în contradictoriu cu pârâta [•], cu sediul în București, [•], sector [•], [•].

Obligă pârâta la plata către reclamantă a sumei de 60.000 euro cu titlu de daune morale și 1428,9 lei reprezentând despăgubiri materiale, precum și la plata penalităților de întârziere în cuantum de 0,2 % pe zi de întârziere, calculate la aceste sume, începând cu a 11-a zi de la data rămânării definitive a hotărârii și până la data achitării efective.

Obligă pârâta la plata către reclamantă a cheltuielilor de judecată în cuantum de 4.760 lei.

Respinge în rest acțiunea, ca neîntemeiată.

Cu drept de apel în termen de 30 de zile de la comunicare. Cererea de apel se depune la Judecătoria Sectorul 2 București.

Pronunțată astăzi, [•], prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Președinte
[•]

Grefier,
[•]